

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βέλπερη καὶ Ἐστίας

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασιν τοῖς
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ', δ', ε', καὶ ς' ἔτους εὐρίσκονται
παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

11 Ὀδὸς Μουσῶν 11

Ἀπέναντι Νέας Ἐφημερίδος

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ'
ἐκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς
ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνε-
ται δεκτὴ μόνον ἐντὸς οκτῶ
ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα
εὐθύνεται ἡ συντάξις αὐτῶν
Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρό-
γραφα δημοσιεύμενα ἢ μὴ
δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυ-
πόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα
τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστέλ-
λοῦσας δὲν εἶναι δεκτά. —
Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς
τὰς Κυρίας γίνεται δεκτὴ.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυν-
σιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι
γραμματόσημον 50 λεπτῶν
πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ πολιτικὴ καὶ αἱ γυναῖκες, Β'. — Ὁ Νεοελληνισμὸς (τέλος). Κατὰ τὸν Jules Lemaitre (ὑπὸ κ. Ἐλένης Γεωργιάδου). — Ἡ Χειραφετημένη (ὑπὸ Μάϊας). — Μικρὰ ταξείδια τοῦ Μαρκωρᾶ. Εἰς τὴν ἑλθᾶ ἀπὸ κάτω. — Ἡ ἁμαρτία τῆς Εὐας (ἀπὸ τὸν Ἀπολεσθέντα Παράδεισον τοῦ Μίλτωνος). — Ἀπὸ τὰς Ἄλπεις (ἔμμετρος περιγραφὴ ταξιδίου, ὑπὸ κ. Φλωρεντίας Φουντουκλή). — Συναγαί. — Εἰδοποιήσεις. — Ὁ μέλας ἱππεὺς (ὑπὸ Σφιγγός, Ἐπιφυλλίς).

ΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΚΑΙ Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ

Β'.

Ἡ ἰδεώδης δρᾶσις τῆς γυναικὸς ἐν τῇ πολιτικῇ, ὅποιαν περιεγράψωμεν αὐτὴν εἰς τὸ τελευταῖον σχετικὸν ἄρθρον μας, δὲν ἀπαντᾷ δυστυχῶς, παρ' ἡμῖν, τοῦλάχιστον ἢ σπανιώτατα. Ὅπως μέσκα εἰς τὰ ἔλη δὲν φύονται ὠραῖα καὶ εὐώδη ἄνθη, οὕτω, καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῆς πολιτικῆς διαφθορᾶς, ἢ δημιουργεῖ αὐτὴ ἡ φύσις τοῦ πολιτεύματός μας, δὲν μένει ἀμωμος καὶ ἀγνή ἢ καρδία τῆς γυναικὸς, ἀλλ' οὔτε ἐλευθερὰ νὰ ὀδηγῇ τὸν νοῦν καὶ νὰ ἐπηρεάξῃ τὴν ἐν τῇ πολιτείᾳ δρᾶσιν τοῦ ἀνδρός.

Τίποτε ἐκ τῶν στοιχείων ἐκείνων, τὰ ὅποια θὰ ἠδύνατο νὰ ὑψώσουν τὴν γυναικίαν ὑπεράνω τῶν μικροτήτων καὶ τῶν πρωτοπικῶν ἰδιοτελειῶν, εἰς ἃς ὑποκύπτει ὁ πολιτεύμενος ἀνὴρ, οὔτε ἀγάπη, οὔτε δικαιοσύνη, οὔτε ἀλήθεια, ὑπὸ τὴν μεγάλῃν καὶ ἀκριβολόγον αὐτῶν ἔνοιαν δὲν ἀποτελεῖ σήμερον πλέον τὴν βᾶσιν καὶ τὸν ἀκρογωνιαῖον λίθον τῆς γυναικείας ἀνατροφῆς. Καὶ εἶναι μὲν ἀληθές ὅτι καὶ εἰς προγενεστέρους χρόνους ἢ ἀνατροφή τῆς γυναικὸς ἢ κυρίως εἰπεῖν ἢ ἐκπαίδευσίς τῆς ἦτο πολὺ μετριοτέρα καὶ μᾶλλον ὀπιθηδρομικὴ ἀπὸ τῶρα. Καὶ τότε ὡς καὶ τώρα ἡ ἀγάπη, ἡ δικαιοσύνη καὶ ἡ ἀλήθεια περιεβάλλοντο ἀπὸ τόσους φραγμοὺς καὶ ἐξηρτῶντο ἀπὸ τόσας συνθήκας καὶ ἐκρύπτοντο ὀπισθεν τῶν παραδόσεων καὶ καθιερωμένων συνηθειῶν, ὥστε ἀπέ-

βαινε ἀδύνατος ἢ ἀκριβὴς τούτων ἀντίληψις. Ἐν τούτοις αἱ γυναῖκες τότε ἦσαν ἀγνότεροι καὶ ἀγαθότεροι καὶ ἡ ἐπὶ τῆς πολιτικῆς ἐπίδρασις τῶν εὐεργετικὴ, διότι εἶχαν εὐσέθειαν καὶ εἶχαν πίστιν.

Τὸ θρησκευτικὸν αἶσθημα εἶτε διὰ τὰς γυναῖκας τοῦ Χριστιανισμοῦ, εἶτε διὰ τὰς γυναῖκας τῶν ἐθνικῶν ἦτο τόσον βλαθῶς ἐρριζωμένον εἰς τὴν γυναικίαν καρδίαν, ὥστε ἀπετέλει αὐτὸ μόνον τὸν μέγαν ἠθικὸν νόμον, ὅστις ἐρρῶθιζε τὰ αἰσθήματα καὶ ἐκανόνιζε τὰς πράξεις τῆς γυναικὸς. Ὁ φόβος τῆς ἁμαρτίας καὶ τῆς ἐπακολουθούσας αὐτὴν τιμωρίας καὶ ἡ ἐλπίς τῆς αἰωνιότητος καὶ τῆς ὑπερκοσμίου ἀμοιβῆς ἐξήσκει τόσον ἰσχυρὰν ἐπίδρασιν ἐπὶ τῶν αἰσθημάτων καὶ τῶν πράξεων τῆς μεγαλητέρας μερίδος τοῦ γυναικείου φύλου, ὥστε πᾶσα πράξις, πᾶς λογισμὸς καὶ πᾶν αἶσθημα τῆς γυναικὸς ὄχι μόνον νὰ κανονίζεται, ἀλλὰ καὶ νὰ ἀπορρῆ ἀπὸ τὰς ἀρχὰς αὐτάς.

Καὶ ἐπειδὴ αἱ διάφοροι θρησκείαι κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧτιον βασίζονται ἐν τῇ ἀρχικῇ αὐτῶν συνθέσει ἐπὶ τῶν βᾶσεων τῆς ἀληθείας καὶ τῆς δικαιοσύνης καὶ κανονίζουν ἐν σχέσει πρὸς τοὺς λαοὺς καὶ τὰς ἐποχὰς τὸν βίον τῶν ἀνθρώπων ἀναλόγως πρὸς τὰς κοινωνικὰς ἀνάγκας αὐτῶν, διὰ τοῦτο καὶ αἱ γυναῖκες ἐκείναι μὲ ὄλην τὴν ἀμάθειαν καὶ μὲ ὄλον τὸ σκότος, εἰς τὸ ὅποιον ἐπλεον, δὲν παρεξέκλιναν ὅπως αἱ σημεριναὶ γυναῖκες ἀπὸ τὸν ἠθικὸν νόμον καὶ ἀπεδοκιμαζαν τὴν διαγωγὴν τοῦ ἀνδρός καὶ ἀπέτρεπαν αὐτὸν πάσῃ δυνάμει ἀπὸ ὅ,τι ἐνόμιζαν καὶ ἀντελαμβάνοντο ὅτι ἀντεστρατεύετο τὸ ἀγαθόν.

Ἐντεῦθεν αἱ τόσαι ἄγιοι καὶ αἱ τόσαι μάρτυρες. Ἐντεῦθεν τὸ ὄνειρον τῆς γυναικὸς τοῦ Πιλάτου καὶ ἡ παρέμβασις τῆς πρὸς τὸν ἀνδρα τῆς ὑπὲρ τοῦ Χριστοῦ. Ἐντεῦθεν ἡ λατρεία πρὸς τὸ καθῆκον καὶ οἱ μεγάλοι γυναικεῖοι χαρακτήρες, οἱ τιμήσαντες τὸ φύλον μας. Ἐντεῦθεν τὰ ἰδεώδη τῆς πίστεως καὶ τῆς πατρίδος μὲ τὰς γυναικὰς σηματοφόρους, πρωταγω-

νιτρίκας και πρωτομάρτυρας. Χάρις εις την ευσεβείαν της ή ιεροφάντις των Έλευσινίων μυστηρίων Θεανώ άνθίσταται εις τόν κατά του Άλκιβιάδου παρά των ιερέων άφορισμόν και άντιτάσσεται εις την άπόφασίν των με θυσίαν και αύτης της ζωής της, είποσα τό θυμάσιον έκείνο: *Είμαι ίέρεια διά να εύρωμαι ύπέρ των συμπολιτών μου και όχι διά να καταρῶμαι αυτούς.* Χάρις εις την ευσεβείαν της και την πίστιν της ή Ίωάννα δ' "Αρκ μετέβλεπε την πολιτικήν όχι ενός άνδρός, άλλ' ενός όλοκληρού λαού και έσωσε την πατρίδα της.

Άλλά και αί τρεις θυγατέρες του ήρωος της Άττικής Λέω, Πραξιθέα, Ευθύλη και Θεόπη δέν έθυσίασαν την ζωήν των ύπέρ της πατρίδος των έκ της μεγάλης των ευσεβείας όρμώμεναι; Μήπως αί θυγατέρες του άρχαιότατου βασιλέως της Άττικής Έρεχθέως εξ ευσεβείας έπίσης δέν έθυσίασαν έκυτάς ύπέρ της πατρίδος;

Σήμερον αί γυναίκες όχι μόνον την ζωήν των δέν θυσιάζουν χάριν των συμπερόντων της πολιτείας, άλλ' ούτε την ματαιότητά των την άδοξον και άσήμαντον, ούτε και τό ελάχιστον συμφέρον της μικροπολιτικής του συζύγου των. Και τότο διότι έχασαν την πίστιν και την ευσεβείαν και τόν φόβον με την άτελή και έπιπόλαιον παιδείαν, ή όποία δέν στηρίζεται εις καμίαν άρχήν και δέν μορφώνει τό φρόνημα και δέν διαπλάττει τόν χαρακτήρα ισχυρόν, άλλ' ούτε την ψυχήν γενναίαν.

Διά τότο είχε πολύ δίκαιον κάποιος σοφός, ό όποιος είπεν, ότι *έν ό Θεός δέν ύπῆρχε, έπρεπε να τόν έπινοήσωμεν.* Βεβαίως έπρεπε να τόν έπινοήσωμεν. "Οχι μόνον διά να άντλώμεν από αυτόν παρηγορίαν και έλπίδα, άλλά διά να υποτάσσονται διά λογαριασμόν του εις τόν ήθικόν νόμον όλοι οι άμαθεϊς και όλοι οι μάταιοι και έπιπόλαιοι, μέχρις ου άνα τελη ή ήμέρα της πληρώσεως του μεγάλου ιδεώδους, της εξυψώσεως δηλαδή του άνθρώπου άδικρίτως φύλου και γένους μέχρι της ύπερτάτης άληθείας και της ύπερτάτης δικαιοσύνης και αγάπης.

ΕΠΙ ΤΩΝ ΕΡΓΩΝ ΤΗΣ Κ. ΙΟΥΛΙΕΤΤΑΣ ΑΔΑΜ

Ο ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ

ΣΤ'.

Έκ της μελέτης αύτης έν εξάγεται συμπέρασμα ότι ό Έλληνισμός διά τους συγχρόνους είναι όνειρον φυσικής και εύτυχούς ζωής, επί της οποίας βασιλεύει ό έρωσ και ή έρευνα του πλαστικού ιδίε κάλλους και ήτις είναι άπληλαγγμένη πάσης μερίμνης διά τό μέλλον. Τό όνειρον τότο πιστεύεται δικαίως ή άδικώς ότι έπραγματοποιήθη άλλοτε παρά των Έλλήνων της έποχής του Όμήρου ή του Περικλέους είναι όλίγον άμφίβολον, άλλ' άδιάφορον.

Τό όνειρον τότο δίδει έως ιδέν άτελή της ανθρωπίνης φύσεως, διότι επί τέλους ή προσήλωσις της διανοίας εις τό άδηλον μέλλον και ή ανάγκη του ύπερφυσικού είναι έπίσης φυσικά εις τινας έσον και τά άλλα αισθήματα.

Τό όνειρον τότο ύποθέτει δι' έσους δέν είναι ή παροδική φαντασία και υτινες ληθμονούν ή καταφρονούν χάριν αυτού δύο όλας χιλιάδας έτη άρκετου ένδιαφέροντος — άντίληψιν

του κόσμου και της ζωής εξαιρετικώς αίσθηδοζον. Τό όνειρον τότο ύπονοεί ότι δέν ύπάρχουν ποτώς επί της γής φρικώδεις φυσικοί πόνοι, άνίατοι πθήσεις, θάνατοι παιδιών άγαπημένων, τρατώδεις άδικίαι εις την κακνωμένη των εύτυχών και των πόνων, θύματα, των όποιών ή ζωή είναι πρόβλημα, άλλά όλα φύσει κακά και διεφθαρμένα, όχλος τυφλός, χυδαίος, άθλιος. Διά τους εύφυστέρους και τους καλλιτέρους τρομεροί και όδυνηροί άναξιοπείθει ή και διά τους εύτυχεϊς άκόμη άναπόφευκτοι ώρρι θλίψεως, μελαγχολίας και συνκισθήσεως της ματαιότητος πάντων.

Τό όνειρον τότο είναι όπως δήποτε όνειρον έκλεκτών ύπάρξεων. Διά να τό συλλάβη τις άπαιτείται άρετη ή μόρφωσις και ιδίε φιλολογική τις δεξιότης. Δέν φαίνεται προωρισμένον να περιβληθη ποτέ ούτε ώρισμένη μορφήν, ούτε πρό πάντων δημοτικότητά. Είναι, έν σχέσει προς τά πρόσωπα, δικασέδαις ή άριστοκρατική πίστις. Άπηλαγγμένον της μορφής, ήν του δίδουν οι άνθρωποι των γραμμάτων και των ποιητικών άκμνήσεων, μετά των όποιών συγγέεται σχεδόν καθ' όλοκληρίαν, γινόμενον προσίτον εις τους πολλούς ή θα σθεσθη ή θα μετατραπη εις ύλισμόν σκαίον και τροχειώδη. Άναντιρρήτως ό χονδροειδέστερος και άγριώτερος τρόπος άντιλήψεως του χριστιανικού δόγματος είναι προτιμότερος διά την εύτυχίαν και την άξιοπρέπειαν των άπλουστέρων.

Τό όνειρον τότο, έν θέλη τις να τό έξωτερικεύση με άποκλειτικότητά, θα παράγη έργα διακεκριμένα, άλλ' όλίγον ψυχρά και άρεστά μόνον εις μικρόν αριθμόν μεμυημένων.

Άλλ' όλα αυτά είναι συνέπειαι άυστηράς λογικής εξέλιξεως και ή λογική, ως γνωστόν, άπατάται συχνά. Η άποκλειστική λατρεία μιζς μόνον μορφής της ανθρωπίνης ζωής έν τῷ περελθόντι δέν θα ήρκει έως να πληρώση την ζωήν μας, άλλ' ούτε να μάς ένισχύση και μάς παρηγορήση έν ταϊς δοκιμασίαις. Άλλ' εις την πραγματικότητά μία συμπάθειαι, μία περιέργεια του εϊδους αυτού συνοδεύεται πάντοτε έν έπιγνωσει ή έν άγνοία από άλλας συμπάθειαις. Βαπτίζου με έσομα, τό όποιον δανείζονται από την ιστορικήν περίοδον, την όποίαν προτιμούν, όχι μόνον τι εύρίσκουν καλλίτερον εις όλην την διακρούσαν ζωήν της ανθρωπότητος, άλλ' ό,τι και έν έκυτοϊς και εις τους ανθρώπους της έποχής των εύρίσκουν έκλεκτότερον. Τοιουτοτρόπως ό Έλληνισμός δέν είναι πλέον ή μία ιδιαίτερα μορφή της μεγάλης και σωτηρίου «φιλοσοφίας» της περιεργείας.

Υπό τοιαύτην έποψιν ό Έλληνισμός είναι ώραϊον όνειρον τό ό τιτον δύναται να χρησιμεύη ως έκ της γαλήνης και της ύπερηφανείας, ήν έμπνέει εις τους έκλεκτούς του ως στήριγμα εις την ήθικην ζωήν, και ως ένισχυσις κατά τας δυσχερείς αύτης στιγμάς. Δέν είναι ποσώς αδύνατον διά τας έκλεκτάς τούτας ψυχάς να εύρίσκουν έν τῷ ζωῷ ως γνώμονα και παρήγορον άκούοντως ίκανοποιητικόν την αγάπην του ώραϊου. Προσθέσατε ότι ό Έλληνισμός έχει τό σημαντικό, δι' ήν έποχήν ζώμεν προνόμιον, να σώζη τους πιστούς του από της ακαιοδοξίας, ήτις είναι έως ή άλήθεια, άλλ' ήτις έχει τό άδικον να άποβίχη τετριμμένη και δυσάρεστος.

Άλλ' επί τέλους, όταν ώμίλουν περί της ψυχρότητος του Νεοελληνισμού έν τῷ φιλολογίαι, ήπατώμενη άναμφίβιλως. Ό άναγινώσκων τά είδωλοκρατικά μυθιστορήματα της κ. Ιου-

λιέττας Άδάμ αισθάνεται τόσον κακά μίαν ψυχήν υπό την πολυσύνθετον και τεχνητήν μορφήν, και έν παρεκκολουθήση τόν τρόπον δι' ου έπιδίδεται εις την σύλληψιν φανταστικής τινος παραστάσεως και έδη πόσην προσπάθειαν καταβάλλει προς τότο, πόσον παραδόξως βασιανίζεται διά να φθάση εις την Έλληνικήν άταραξίαν, πείθεται ότι ό Έλληνισμός της—όλιγώτερον έως άγνός και άθηντικός, πρ' όσον τό νομίζει—είναι τόσον κακά ή θρησκεία της, ή ζωή της, ή ύπαρξις, ώστε πρέπει να άναγνωρίση ότι τό έργον της μεθ' όλας τας παρανοήσεις και τας παραδοξότητας και τους λόγους, δι' ους ώρειλε να είναι ψυχρόν, είναι έν τούτοις ζωντανόν και θερμόν και ότι θα μείνη τουλάχιστον ως σπαϊία προσπάθεια «συμπαθητικής φαντασίας» εις έποχήν, ήτις πολύ έπιτηδεύη την φαντασίαν αύτην και ήτις έχει δίκαιον διότι δύναται τις να ζήση και να είναι δι' αύτης σχεδόν εύτυχής.

(Κατά τόν Jules Lemaitre)

Έλένη Γεωργιάδου

Η ΧΕΙΡΑΦΕΤΗΜΕΝΗ

(Συνέχεια)

Έπιφυλακτική όμως πάντοτε ούδέποτε έκαμνε λόγον περί των άρχών και των ιδεών της. Προς τί άλλω; τει; Η. το; θα την ένεί; Η έν Κωνσταντινούπολει εύρωπαϊκή παρειαία ήτο έντελω; ζένη προς πάν ζήτημα, μη σχετιζόμενον προς τά συνήθη και τετριμμένα της ζωής των έπισήμων παραστάσεων, της πολυτελείας και της κατά καθιερωμένους τύπους οίκογε νεικούς ζωής. Η έλληνική κοινωνία του Πέραν, όλίγον διαφέροσα της Ευρωπαϊκής, έφυτοζούσε και αύτη, διηρημένη εις κλικας, μικρολόγους, άτήμαντος έντελω; εις τόν κοινωνικόν της βίον, διατηρούσα όλα τά κληρονομικά έλαττώματα της Βυζαντινής παραδόσεως και όλην την ματαιότητα και έπιπολαιότητα του συγχρόνου βίου των μεγάλων του κόσμου πρωτεουσών. Άλλως και εάν ύπῆρχον μεταξύ της κοινωνίας αύτης και στοιχειά ύγιεστερας και άνωτέρας μορφώσεως, ή Μαρία τό ήγγόνει, διότι απέφυγε να συνάψη οίκανήποτε σχέσιν με έκείνους, οι όποιοι τόσον άδιάφοροι και άφιλόξενοι ιδείχθησαν προς αύτην.

Πρό τριών μηνών, τόν Αυγουστον του έτους έκείνου, είχε μεταβῆ δι' όλίγας ήμέρας και χάριν των λουτρών εις Χαλκίην. Εκεί έγνωρίσθη με τόν νέον Μεριδώρ, τόν όποιον τυχαίως και από καιρού εις καιρόν είχε συναντήσει έως τότε εις τόν κόσμον. Η ώραϊότης του της είχε κάμει εύθός από της πρώτης ήμέρας της γνωριμίας των μεγάλην έντύπωσιν. Φύσει έκλεκτική, όνειροπόλος του καλοῦ υπό πάσης αυτού τας έκφάσεις εύλυετο ύπερβολικά από τόν νεαρόν έκείνον άνδρα, ό όποιος τόσον διέφερον από τους άλλους υπό πᾶσαν έποψιν. Μόλις πρό όλίγου έπανελθών εξ Ευρώπης, όπου είχε μεταβῆ προς τελειοποίησιν του εις τας πολιτικές έπιστήμας, ήνωεν εις τό κάλλος του άδρότητα πνεύματος και ήθους με γάλην, ένταύτῳ δε και έν είδος άνδρικής άξιοπρεπείας άρελείας, ή όποία τόσον τόν διέκρινεν από τους νταντήδες του Σταυροδρομίου και ή όποία έθελεν εύθός εξ άρχῆς την νέαν καλλιτέχνηδα. Ό έρωσ των ήτο ισχυρός, μέγας, άληθής, χωρίς σκέψεις και συλλογισμούς περί της επαύριον. Ηγαπώντο Ηνωούοντο. Έπρεπε να ζήσουν μαζί. Αυτό έσκέπτοντο και οι

δύο, μόλις παρήλθεν έξολογός, άπότου χωρίς ύποκριτίας και τεχνάσματα έξωμολογήθησαν οι εις προς τόν άλλον την αγάπην των.

Άν και πολύ έλευθερόφρονες, έτέβοντο όμως τούς κοινωνικούς νόμους και τας παραδόσεις, τας όποιαις οι κατά καιρούς ήθολόγοι έβάπτισαν με τόν τίτλον της άρετης. Όρμητικός έκείνος, με πολλήν δύναμιν θελήσεως και αποφασιστικότητος ή Μαρία, δέν έξευραν να συγκρατούν τά πάθη των, άλλ' ούτε και να περιμένουν. Να βλέπωνται, να συναντώνται ως έρσοια, κρυφά, να ψευδωνται, να άπατούν, τους έφαινετο ταπεινόν και άνάξιον της άξιοπρεπείας των.

Δέν έμνενε λιπών παρά ό γάμος. Άλλ' ό Μεριδώρ, μόνον όταν έσκέπτετο, πώς οι γονείς του θα έδέχοντο την άπόφασίν του αύτην, τόν κατελάμβανεν άληθής τράμος. Έφοβέτο όχι τόσον την άντίδρασίν των και τας σκηνας και τόν θόρυβον, έσον τας πικρίας με τας όποιαις θα έπότιζαν την Μαρίαν, τας πλεκτάνας, τας όποιαις θα έστηνεν έναντίον της, τό κακόν τό όποϊον θα της έκαμναν. Έπειτα έφοβέτο και διά τόν έδιον, τίν έκυτόν του, την άντίδρασιν αύτην. Άν και είχε τυφλήν πίστιν εις την μεγάλην αγάπην της μητρός του, ουχ ήττον συνηθάνετο πάντοτε, ότι χωρίς να φαίνεται ότι έπεδίωκε τότο, αύτη εξήτκει μεγάλην έπιρροήν και επί των αισθημάτων του και επί του τρόπου του του σκέπτεσθαι.

Άλλως τε ό κόσμος, οι φίλοι του, οι κυρίαι, οι όποιοι τόν έθιμάζαν, τά πολυώνυμα και πολυάριθμα θύματά του! Θεέ μου! μόνον να έσκέπτετο τί θα ήκυσε, τί θόρυβον θα εξήγειρεν ή έιδησις αύτη, τόν κατελάμβανεν άπελπισία. Η μόνη σωτηρία εις την άπελπιστικήν αύτην θέσιν του ήτο ό γάμος έν άγνοία όλων, ό γάμος τόν όποϊον δέν θα έκοινοποιεί άμέσως, άλλ' ό όποιος θα του έπέτρεπε να βλέψη την γυναϊκά του, χωρίς καμίαν άνητυχίαν, χωρίς κανένα φόβον. ό γάμος ό όποιος θα του έδιδε και καιρόν να φρονίσση να έπιστεύση τόν διορισμόν του, ώστε να έχη και κάποιαν ύλικήν άνεξαρτησίαν, την ήμέραν καθ' ήν θα παρελάμβανε την Μαρίαν πλησίον του.

Τό είπε, τό άπεφάσισε, τό έκαμνε. Η Μαρία δέν έφερε καμίαν άντίρρησην. Τόν ήγάπα. Έγνώριζε τόν χαρακτήρα του. Είχε τυφλήν έμπιστοσύνην εις την αγάπην του. Τόν ήκολούθησεν εις την έκκλησίαν, ως θα τόν ήκολούθει εις τόν Άδην.

Την πρώτην μετά τόν γάμον των ήμέραν είχαν αποφασίσει να περάσουν μαζί εις μίαν μικράν έξοχικήν οίκίαν του Σκουτάρι, ήν πλουσία Όθωμανίς είχε πρρχωρήσει εις την Μαρίαν διά να μεταβινη να εργάζεται εκεί. Εκεί ακριβώς διηυθύνοντο, καθ' ήν στιγμήν ό Στράης τους συνήντησεν εις τό Tunnel.

Όταν εξήλθον από τόν σταθμόν του Tunnel και εύρέθησαν οι εις πλησίον του άλλου υπό τό λευκόν φῶς του ήλίου δέν ήσαν πλέον τό εύτυχισμένον ζεύγος, τό όποϊον με τόσην χαράν είχε ξεκινήσει πρό όλίγου από τό Σταυροδρομίο. Είχε δίκαιον ή Μαρία. Τό ρυπαρόν έρπετόν είχε δηλητηριάσει και μόνον με την βρωμεράν έπαφήν του τό λευκόν, τό άδολον ρόδον. Εκείνος ήτο στενωχωρημένος, δύσθυμος, έν άμηχανία, μη τολμών να δώση εξηγήσεις, άλλά και μη δυνάμενος να πωπᾶ. Η Μαρία ήτο ήρεμώτερα, προσεπάθει μάλιστα να φαίνεται ότι δέν ήκουσε και τί είχαν είπει οι κ. Στράης. Άλλά μεθ' όλον αυτόν τόν ήρωϊσμόν της ήσθάνετο την καρδιάν της

συνεσφιγμένην και τὸν λάρυγγά της ξηρόν, ὡς νὰ κατέπινε τὰ δάκρυα, τὰ ὁποῖα δὲν ἄφηνε νὰ φανοῦν εἰς τὰ μάτια της. Εὐτυχῶς ὅτι ἡ συγκέντρωσις ἡ μεγάλη εἰς τοὺς δρόμους τοῦ Γαλατᾶ και ἐπὶ τῆς γεφύρας, και ἡ δυσκολία μεθ' ἧς διέτχιζαν τὸ πλῆθος, δὲν τοὺς εἶχεν ἀφήσει μόνους, ἀλλ' οὔτε εἶχε καταστήσει ἐπασιθητὴν τὴν σιωπὴν και τῶν δύο των. Ἐνα πρόσθετε μόνον κα' ἀπ' ἐδῶ ἢ ἀπ' ἐκεῖ διέκοπτε τὴν σιωπὴν αὐτὴν.

Και ἀπητήτο τῷ ὄντι μεγάλη προσοχὴ διὰ νὰ προχωρήσῃ κανεὶς ἰδίως πρὸς τὴν γέφυραν, ἡ ὁποία ἐνόησε τὸ Σαμποῦλ, τὴν τουρκικὴν δηλ. πόλιν, μετὰ τὴν εὐρωπαϊκὴν. Χιλιάδες ἀνθρώπων, ἀληθινὸν μελίσσι εἰς πλήρη ἀναστάτῳσιν και ἀεικινήσιαν, μεθ' ἑαυτῶν, μεθ' ἑαυτῶν, εἰς πᾶσαν γλῶσσαν και πάντα τόπον. Τοῦρκοι, Ἀραβες, Ἑβραῖοι, Ἀρμένιοι, Ἕλληνας, Εὐρωπαϊοὶ, Πέρσαι, Ἀσιανοὶ πάσης προελεύσεως και πάσης περιουσίας, μεθ' ἑαυτῶν πολυχρόμους, ποικιλοσχέτους, ἀπετέλουν εἰς τὸ σύνολόν των τὸ θαυμασιώτερον μωσαϊκόν, τὸ ὁποῖον ἠδύνατο νὰ ὀνειροπολήσῃ ὁ δυσκολώτερος καλλιτέχνης. Τὸ μωσαϊκόν αὐτὸ ἠμποροῦσε νὰ χαρακτηρησθῇ και ὡς πληθεῖς ἐθνολογικὸν μουσεῖον, εἰς τὸ ὁποῖον κλιμακῶδῶς ἐξετίθεντο αἱ ἐνδυμασίαι ὅλων τῶν λαῶν τοῦ κόσμου, ἀπὸ τῆς ἀπλουστερίας και ἀρχαιοτέρας μέχρι τῆς ἐντελεστερίας και πλουσιωτέρας. Τὸ ἐπικρατέστερον ἐν τούτοις στοιχεῖον ἦσαν οἱ Τοῦρκοι και ἰδίως οἱ Ἀσιανοὶ. Καὶ διὰ τοῦτο οἱ ζωηροὶ χρωματισμοί, τὸ κόκκινον και τὸ κίτρινον και τὸ ἄσπρον και τὸ πράσινον ἐπεκράτουν, ἐκυριάρχουν, και ἔχουν μίαν φωτοβολίαν ζωῆς θερμῆς, ἀλλὰ και ζωῆς νωχελοῦς ἐν ταύτῳ, ὑπὸ τὸν ὥρατον ὑπόχρυσον ἡλίον τῆς φθινοπωρινῆς ἐκείνης ἡμέρας.

Τὴν Μαρίαν συνήρασε τὸ ὥρατον ἐκεῖνο θέαμα. Ἡ καλλιτεχνικὴ ψυχὴ της ἀφυπνίσθη και τὸ βλέμμα της τὸ καλὸν ἐξωγογήθη πάλιν και ἐξήστραψεν ἀπὸ χαρᾶν, ἀπὸ αἰσθητικὴν ἀπόλαυσιν. Ἐσταμάτησεν ἀκριβῶς εἰς τὸ μέσον τῆς γεφύρας, εἰς τὴν μικρὰν πρὸς τὰ ἀριστερὰ προέκτασιν, τὴν φέρουσαν πρὸς τὸν σταθμὸν τῶν μικρῶν πλοίων τοῦ Βοσπόρου. Ἡ ζωὴ, ἡ κίνησις, τὰ χρώματα, αἱ φωναί, ὁ θόρυβος, οἱ συριγμοὶ τῶν πλοίων, τὸ πάφλασμα τῶν κυμάτων, ὅλα αὐτὰ, φωτοβολοῦντα ὑπὸ τὸν ὥρατον, τὸν καταγάλανον οὐρανόν, τὸν ὁποῖον ἐνόμιζέ τις ὅτι ἐτόξευαν αἱ κορυφαὶ τῶν λευκῶν μιναρῶν και ἡμιλλῶντο πῶς νὰ φθάσουν οἱ χρυσοὶ τροῦλοι τῶν τζαμιῶν, ὅλα αὐτὰ τὰ ὁποῖα ἐκατοντάκις εἶχεν ἴδει και θαυμάσει ἡ Μαρία, εἶχαν πάντοτε τὴν δύναμιν νὰ τὴν ζετρελλοῦν, νὰ τὴν μεθύουν, νὰ τὴν φέρουν ἐκτὸς ἑαυτῆς.

— Στάσου, στάσου, εἶπεν εἰς τὸν Κώσταν.

Ἐκεῖνος ἐτρόμαξεν. Ἐφοβήθη ὅτι θὰ εἶχεν αἴφνης ἀδιαθετήσῃ, ὅτι ἡ συγκίνησις, ἡ νευρικὴ ταραχὴ, εἰς τὴν διετέλει, θὰ τῆς ἔφερε καμμίαν κρίσιν ἀπὸ τὰς συνήθεις εἰς τὰς γυναῖκας. Καὶ ὁ δυστυχὴς ἤρχισε νὰ τὰ χάνῃ. — Τί ἔχεις; ἐπέβλεψε μετὰ ἀγωνίαν εἰς τὴν φωνήν.

— Εἶμι εὐτυχὴς, ἀπάντησεν ἡ Μαρία. Ἰδέ, ἰδέ, τί ὥρατον, τί θαυμάσιον θέαμα! Καὶ τὸ βλέμμα της ἠκτινοβόλοι τῶρα πάλιν, ὡς πρὸ ὀλίγου, γεμάτον ἀπὸ τὸν ἠλεκτρισμόν, ὁ ὁποῖος ἐδόνει ὅλας τῆς τὰς αἰσθήσεις.

Τὴν στιγμήν ἐκείνην κατήρχετο ἀπὸ τὸ Σαμποῦλ μίαν πολυτελεῆς ἄμαξα μετὰ δύο θαυμάσιους ἵππους και μετὰ χρυσοφορέμενους ἵπποκόμους, συνοδεία δὲ στρατιωτῶν ἵππέων προηγείτο

και ἠκολούθει αὐτὴν. Ἦτο ὁ μέγας Βεζύρης, ὁ ὁποῖος κατήρχετο εἰς τὸν Γαλατᾶν ἢ μετέβαινε εἰς τὸ Σταυροδρόμι, ἴσως εἰς ἐπίσκεψιν πρεσβευτοῦ τινος. Ἡ παρέλασις αὐτὴ ἡ μεγαλοπρεπὴς μετὰ τοὺς χρυσοφορέμενους ἵπποκόμους, μετὰ τὰ κόκκινα καλπάκια, μετὰ τοὺς ὠρχίους ἀρχικούς ἵππους ἐτόνιζε μεγαλοπρεπέστερον τὴν ὥρατον αὐτὴν εἰκόνα. Ὅπισθεν τῆς ἐπίππου ἀκολουθίας εἴκοσι περίπου δερβίσαι, ὅλοι μετὰ λευκὰ σαρκίκα και μετὰ πράσινα ἀντερία, ἔπειτα σμήνος χανούμισσες μετὰ χρωματιστοὺς φερτζέδες και μετὰ λευκὰ γασμάκια, και ἐν τῷ μεταξὺ και γύρω και παντοῦ ἀνεδοκατέβαινε ὡς ἀνθρωπίνῃ παλίσροια ὁ ὄχλος ὁ πολύχρωμος, ἀκνεῶνων ὀλονὲν τὰς εἰκόνας, αἱ ὁποῖαι ὡς καλεῖτο σκόπειον διεδέχοντο ἢ μίαν τὴν ἄλλην, πάντοτε ὠρχαῖα και πάντοτε διαφορητικά.

Ἰδέ, ἰδέ, τί ὥρατον ποῦ εἶναι, ἐπικαλάμβανεν ἡ Μαρία, λησμονήσασα ἐντελῶς και τὰς ὑποψίας της και τὰς ἀνησυχίας της και τὸν ἔρωτά της ἀκόμη. Τὴν στιγμήν αὐτὴν ἡ καρδιά της ἦτο ἀνοικτὴ δι' ὅλα αὐτὰ τὰ ὥρατα πράγματα, ἡγάπα ὅλην τὴν φύσιν, ὅλην τὴν ζωὴν, ὅλην τὴν κίνησιν ἐκείνην τὴν ποικιλόμορφον, ἡ ὁποία τόσον ἔθελε τὰς αἰσθήσεις της, τόσον ἱκανοποιεῖ τὴν λατρείαν της διὰ τὴν φυσικὴν, τὴν ἀληθινήν, τὴν μεγάλην και πλήρη ζωὴν, τὴν ζωὴν en gros, ὅπως ἔλεγε, θέλουσα νὰ χρωματίσῃ καλλίτερα τὴν σκέψιν της.

Ὁ Κώστας δὲν ἠμποροῦσε νὰ συνειρίσῃ πρὸς τὰς αἰφνιδίας αὐτὰς μεταβολὰς τῶν διαθέσεων τῆς Μαρίας. Ἐνῶ ἀπ' ἐνός εἶχεν ἀνκομφισθῇ τῶρα και αὐτός, διότι θὰ ἀπέφυγε τὰς ἐξηγήσεις, διότι ἡ εὐθυμία και ἡ χαρὰ των ἐπανήρχετο, διότι ἡ πρώτη ἐκείνη ἡμέρα τῆς ἀπὸ κοινοῦ ζωῆς των θὰ διήρχετο χαρὴς δυσχερεσίας και παράπονα, ἀπ' ἐτέρου ὑπέφερεν, ὡς κατὰ τὸ ἔλεπεν, ὡς μίαν προσδοκίαν του νὰ εἶχε διαψευσθῇ. Πῶς! δὲν ἐξηλοτύπει λοιπὸν ἡ Μαρία! Δὲν ἀνησυχίει λοιπὸν, δὲν ἐφοβείτο, μήπως θὰ ἔχανε τὴν ἀγάπην του! Ὁ ἀνδρικό; ἐγώπιμος του προσεδάλλετο. Θὰ ἐπροτίμα μίαν τρομερὰν σκηνήν, ἐκεῖ εἰς τὸ μέσον τοῦ δρόμου, ὅπως τοῦ εἶχε συμβῆ τόσες φορὲς ἕως τῶρα μετὰ ἄλλας γυναῖκας, παρὰ μετὰ τὴν στιγμήν αὐτὴν κατήρχετο ἡ χαρὰ ἐκείνη ἡ ἄδολος, ἡ μεγάλη, ἡ μέθη ἐκείνη τῆς αἰσθητικῆς ἀπολάυσεως. Ἡ Μαρία ἐξηκολούθει νὰ θαυμάζῃ, ἀφηρημένη, προσηλωμένη εἰς τὴν ἀτελείωτον παρέλασιν, λησμονήσασα σχεδὸν ὅτι ὁ σύζυγός της ἦτο ἐκεῖ και ὅτι ἡ ἐκδρομὴ των ἦτο ἐν εἶδος ταξιδίου τοῦ γάμου των. Ἐκεῖνος τὴν ἀπέσπασεν ἀπὸ τὴν προσήλωσιν της μετὰ μίαν κίνησιν σχεδὸν βιασίαν, σχεδὸν ἀπότομον. «Ὁ χάσωμεν τὸ βεπόρι», εἶπε, διευθυνόμενος πρὸς τὴν σκινοδόκτιστον και ἐρειπίωδον ἀποβάθραν, εἰς τὴν ὁποῖαν συνωστίζετο ἐπίσης πλῆθος κόσμου.

Τὸν ἠκολούθησεν ἀμέσως και μέσα εἰς τὴν ψυχὴν της ἠσθάνθη ὡς ἓνα τιναγμὸν δυσάρεστον ἀπὸ τὴν ἀπότομον ἐκείνην κίνησιν. Ἐσκυψε και ἐμύρισε τὰ πόδια της, τὰ ὁποῖα εἶχαν ἀρχίσει νὰ χάνουν τὴν φρεσκάδα των, ἀλλὰ τὰ ὁποῖα και ἔτσι χλωμά τόσον τὴν ἔτερπαν. Καὶ ἔπειτα ἀνεστέναζε, χωρὶς νὰ εἰσέβῃ διατί. Μέσα της ἠσθάνετο αἴφνης μίαν ἀρίστον ἀνησυχίαν, ὡσεὶ τὸ ταξίδι αὐτὸ τῶν ὀλίγων λεπτῶν, τὸ ὁποῖον ἐπεχειρεῖ, νὰ περιέκλειε ὅλον τὸ ἀγνωστον, ὅλον τὸ ἀδύνατον τοῦ μέλλοντος, τὸ ὁποῖον τὴν ἐπερίμενε. Χθὲς βράδυ ἀκόμη ἔγραψεν εἰς τὴν φίλην της, ὅτι ἀδιαφοροῦσε δι' ὅ, τι θὰ ἔλεγον οἱ γονεῖς της, ὅταν θὰ ἐμάνθαναν τὸν γάμον της. Καὶ

τῶρα ὅπου ἠσθάνετο ὅτι ἀπεσιόριτα ἐντελῶς ἀπὸ τὴν πατρικὴν ἐξουσίαν, ἡ ὁποία ἴσον ὀλίγον τὴν εἶχε βαρύνει, διὰ νὰ τεθῇ ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τοῦ νέου ἐκείνου ἀνδρός, τὸν ὁποῖον μόλις πρὸ ὀλίγου εἶχε γνωρίσει, τῶρα ἠσθάνετο ἔνθα ἀρίστον εἶδος νὰ κυριεύῃ τὴν ψυχὴν της. Ἐπειτα τῆς ἔλειπε τὸ θεοσι, ἡ ἀκολουθία τῶν εὐχῶν τῶν γονέων και τῶν φίλων εἰς τὸ γαμήλιον αὐτὸ ταξίδι της. Εἶχεν ἀψηφίσει τὸν κόσμον, τὸν ὁποῖον περιεφρόνει διὰ τὰς μωρὰς προλήψεις του. Ἀλλὰ ὁ κόσμος αὐτός, αἱ προλήψεις αὐταί, μετὰ τὰς ὁποῖας εἶχαν ζυμωθῆ αἱ σάρκες της και ποτισθῇ τὸ αἷμα της, αἱ προλήψεις ἀκριβῶς αὐταὶ τὴν ἠνάγκασαν νὰ τρέχῃ ὡς κλέπτρια, ὡς νὰ εἶχε διαπράξει κανὲν ἐγκλημα, διὰ νὰ κρύψῃ τὴν εὐτυχίαν της εἰς ἓνα ἔρημο χωρὶ τῆς Ἀνατολῆς. Αἱ προλήψεις αὐταὶ τὴν ἐπέεξαν, τὴν ἐβάδρουν τῶρα διὰ μίαν, ὡς ἐπιδάτης και μ' ὅλην τὴν προσπάθειαν, τὴν ὁποῖαν κατέβαλε διὰ νὰ τὰς ἐκρίζωσῃ ἀπὸ τὴν ψυχὴν της, ἠσθάνετο ὅτι ἦτο ἀδύνατον.

Αὐταὶ αἱ σκέψεις ἐτρογύριζαν τὸν νοῦν της, αὐτὴ ἡ ἀρίστον ἀνησυχία τὴν ἔκαμε νὰ λησμονήσῃ τὴν χαρὰν, ἣν ἠσθάνετο, τῶρα δὲ, μόλις πρὸ ὀλίγων λεπτῶν. Ἐπέβησαν τοῦ ἀτμοπλοίου και οὔτε κἀν ἐζήτησαν νὰ καθίσουν. Τὸ πέραμα ἕως τὸ Σκούταρι ἦτο μόλις δέκα λεπτῶν. Ὁ Κώστας ἀνετηλθῆ ὅτι ἡ ἀπότομος, ἡ σκαλιὰ ἐκείνη κίνησις του και τὸ ὕψος του τὸ ξηρόν, εἶχαν συννεφιάσει και πάλιν τὸν ὀρίζοντα τῆς χαρᾶς τῆς συντρόφου του. Μετενόει, ἠσθάνετο πόσον εἶχεν ἀδικον, και ἦτο πολὺ στενοχωρημένος. Ἐρχισε πάλιν νὰ φοβῆται μήπως ἡ Μαρία ἐπαναφέρῃ τὴν ὀμίλιαν τοῦ Tunnel, τὴν ὁποῖαν τῶρα μετὰ τὴν θυσίαν ἤθελε νὰ ἀποφύγῃ. Ἐρχισε νὰ τὴν περιποιῆται, νὰ τὴν βλέπῃ τρυφερὰ μετὰ τὸ θεραπευτικὸν βλέμμα του, τὸ ὁποῖον τὴν ἐγοῦθευε. Τῆς ὠμίλει διὰ τὰ ἄνθη της, διὰ τὰς ὠρχίας τοποθεσίας, αἱ ὁποῖαι ἐφ' ὅσον τὸ ἀτμόπλοιον ἀπεμακρύνετο τῆς παραλίας, ἐξετυλίσσοντο και εἰς τὴν Εὐρωπαϊκὴν και εἰς τὴν Ἀσιατικὴν ἀπένατι ἀκτὴν μετὰ μοναδικὴν τῶν γραμμῶν γραφικότητα. Ἀκουμβοῦσαν και οἱ δύο εἰς τὸ σιδηροῦν περίφραγμα τοῦ πλοίου και ἐκεῖνος ἔλεγε, ἔλεγε, σιγά, σιγά ὡς νὰ τὴν ἐνανούριζε, τόσα ὥρατα πράγματα, ἔδιδε τόσας ὑποσχέσεις ἀγάπης και εὐτυχίας παντοτεινῆς, ὥστε ἡ φωνὴ του τῆς ἐφαίνετο ὡς ἄσμα, ὡς τερέτισμα δειλοῦ πτηνοῦ, ὡς μουσικὴ ἄλλου κόσμου, ἡ ὁποία ἠπλωνεν εἰς τὴν ψυχὴν της ἓνα πέπλον λευκόν, ἀερώδη, φωτεινόν, και διεσκέδαζεν ὅλα ἐκεῖνα τὰ σκότη, τὰ ὁποῖα τὴν ἐπέεξαν πρὸ ὀλίγου. Ἦθελε νὰ τὸν ἀκούῃ ἀκίνητος, νὰ ροφῆ μετὰ τὴν φωνὴν του τὴν ἠδονὴν τῆς ἀγάπης, νὰ αἰσθάνηται τὴν τελείαν ἔκλυσιν ὅλου τοῦ ἀτόμου της, τὴν μέθην τῶν αἰσθήσεων, αἱ ὁποῖαι ὅλα εἶχαν συγκεντρωθῆ εἰς τὴν ἀκοήν της, νὰ αἰσθάνεται ἐφ' ὅσον ἡ φωνὴ ἐκείνου ἐγίνετο ἀσθενεστερὰ μίαν ἀμυδρὰν φρικίαν, μεταδιδομένην διὰ τοῦ ἀκουστικοῦ τυμπάνου εἰς τὰς λεπτοτέρας ἴνας τοῦ ἐγκεφάλου της και τὸν ἀντίκτυπον τῆς φρικίανσεως αὐτῆς εἰς ὅλον τὴν τὸ νευρικὸν σύστημα.

Δὲν ἔβλεπε τίποτε ἀπὸ ὅλα τὰ θαυμάσια θέαματα, τὰ ὁποῖα ἡ φύσις ἡ γόνησσα, ἡ φύσις ἡ ὀργιώτα ἐδῶ ἐκθέτει μετὰ τόσην φιλαρέσκειαν ὑπὸ τὸν φλέγοντα ἥλιον. Ἀλλ' οὔτε ἠκουε πλέον. Καὶ τὸ σῶμά της και ἡ ψυχὴ της εἶχε καταληφθῆ ἀπὸ ὑπερτάτην νάρκην, ἀπὸ τελείον ἠδονικὸν ἐκμηδενισμόν, ἀπὸ ἠδυπαθῆ χάνουσιν. Ἰπῆρχε ὡς νὰ μὴν ὑπῆρχεν. Ἐξῆ ὡς νὰ μὴ ἐξῆ. Δὲν ἦτο πλέον αὐτὴ. Τὸ μυστήριον τοῦ

γάμου των ἐπετελεῖτο αὐτὴν τῶρα τὴν στιγμήν. Ἡ ἔνωσις τῶν δύο εἰς ἓνα, εἰς τὸν ἰσχυρότερον, εἰς τὸν κύριον τῆς καρδίας τοῦ ἄλλου, ἡ ἔνωσις ἡ πλήρης, δὲν εἶχε συντελεσθῆ πρὸ τοῦ ἱερώς, εἰς τὸ μικρὸν ἐρημοκλήσι μετὰ τὰς εὐχὰς και εὐλογίας τῆς ἐκκλησίας, ἀλλὰ τῶρα εἰς τὸν μέγαν και ἀναπεπταμένον ὀρίζοντα, εἰς τὸν ἀπέραντον και πλουσιώτατον και τῆς φύσεως ὑπὸ τὸ ἔκπαυλον φῶς τοῦ ἡλίου, τὸ ὁποῖον ἤνκαπτε χρυσαῖς λαμπάδας ὕμεναιων παντοῦ, ὅπου τὰ θερμά του φιλήματα ἐγονιμοποιούσαν τὴν ζωὴν.

(Ἐπιτετα συνεχῆ)

Μάξια

ΤΕ ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΔΙΑ ΤΟΥ ΜΑΡΚΟΡΑ

Ὁ μέγαν ποιητὴς τοῦ «Ὀρκου», ὁ ἀδρὸς και τρυφερὸς πάντοτε ψάλτης τῆς Ζακύνθου, ἐξέδωκεν εἰς καλλιτεχνικῶς τυπωμένον τομίδιον μίαν νέαν συλλογὴν ποιήσεών του, τὴν ὁποῖαν ἐπιτιλοφῆρε «Μικρὰ ταξίδια».

Ὁ ποιητὴς Μαρκοράς, τοῦ ὁποῖου τὸ ὄνομα ἐπέρασεν ἤδη εἰς τὰς δέλτους τῆς ἀθανάσιας μετὰ τὸν Ὀρκον του, τὸ ἀληθὲς αὐτὸ ἀριστούργημα τῆς πατριωτικῆς ποιήσεως, δὲν προσμένει βεβιαῶς νέαν δόξαν και νέας δάφνας ἀπὸ τὸ νεοφανὲς βιβλίον του. Ἀρκεῖ ὅτι τοῦτο φέρει τὸ ὄνομα του, ὅτι ὑποτυπώνει τὴν σφραγίδα τοῦ πνεύματός του, ὅτι κοσμεῖται ἀπὸ στίχους ἀδρῶν και τρυφερῶν, τοὺς ὁποῖους ἡ ἰδικὴ του μούσα εἰσέβρει νὰ λαζεύῃ μετὰ τόσην χάριν, διὰ νὰ εἶναι ὠρχιον και νὰ εἶναι ἀγαπητὸν τὸ βιβλίον τοῦτο και νὰ ἐντυφῆ κανεὶς εἰς τὴν ἀνάγνωσίν του και νὰ τὸ θεωρῇ ὡς στόλισμα τῆς βιβλιοθήκης του.

Ἀπὸ τὸ ὥρατον τομίδιον τοῦ κ. Μαρκορά θὰ μεταφέρωμεν ὀλίγα ποιήματα χάριν τῶν ἀναγνωστῶν μας, αἱ ὁποῖα δὲν εἶχαν τὴν εὐτυχίαν νὰ ἀναγνώσουν ἔργα του και αἱ ὁποῖα δὲν ἔχουν τὴν συνήθειαν νὰ παρακολουθοῦν τὴν σύγχρονον τέχνην και φιλολογίαν μας.

ΣΤΗΝ ΕΛΛΑ ΑΠΟΚΑΤΩ

Μεγάλῃ ἐλῆ, τὸν ἴσκιο σου γιὰ λίγο ἀκόμα δός μου,
Ἄχ θάρθη γλήγορα ἡ στιγμή
Ποῦ θ' ἀναπάψω τὸ κορμὶ στὸν ἴσκιο τ' ἄλλου κόσμου.

Παρακάθ σε ἀνθρώπινῃ πάρε φωνὴ και πῆς μου
Σὰρ πόσοι κάθησαν ἐδῶ,
Ποῦ λυπημένα τραγοῦδῶ, καλοὶ προπάτορες μου :

Πῆς· διατ κλείσω ἀξέπνητα τὸ κουρασμένο μάτι,
Ὅ·αν μ' ἐκείνους πάω μαζί,
Ἀπὸ τὸ εἶναι μου νὰ ζῆ θ' ἀκολουθήσῃ κατὶ :

Ἄλλοιά! μετὰ τὰ ξερόφυλλα ποῦ κάθε τόσο ἀφίρεις
Και πέφτουν χάμον ἀπ' τὸ κλαρί,
Μιὰν ἄφωρη και θλιθερὴ ἀπόκριση μοῦ δίσεις.

Ἀλήθεια νᾶσαι ; ὀλόκληρος τὸ χῶμα θὰ μᾶς φᾶη ;
Ὅχι· κανένα ζωτικό
Τὸ νοῦ μου τῶρα στὸ κακὸ νὰ σῆρῃ πολεμεία.

Τοῦ κάκου· ἀπὸ τὴν ἀπειρὴ πλοῖσια ζωὴ τῆς φύσεως
Βγαίνει και πάει στὰ σωθικά,
Ὀδράνιος ἦχος, ποῦ γλυκὰ θὰ ζῆσης, λῆει, θὰ ζῆσης.

Τέτοια μαρεία, τῆς μάννας μου, ποῦ χροῖα εἶναι στὸν Ἄδη,
Εἶχε ἡ φωνοῦλα μοναχῆ,
Ὅταν μιὰν ἄγια προσευχὴ μοῦ μάθαινε τὸ βράδυ.

ΣΕΛΙΔΕΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΑΠΟΛΕΣΘΕΝΤΟΣ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΥ ΤΟΥ ΜΙΛΤΟΝΟΣ

Δημοσιεύουσαι εις πεζήν μετάφρασιν κατά τὸ Ἀγγλικὸν κείμενον ἐκ τῆς θαυμασίας ἐποποιίας τοῦ Μιλτωνος ὁ ἀπολεσθεὶς Παράδεισος τὸ κεφάλαιον, τὸ ἀναφερόμενον εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ ὄψεως ἀποπλάνησιν τῆς Εὔας, παρέχουσαν εἰς τὰς ἀναγνωστρίας μας τὴν ὡραιότεραν εἰκόνα, ἣ ὁποία ἔχει γραφῆ ἐπὶ τῆς παραδόσεως τῆς προμητορικῆς ἀμαρτίας, τὴν ὁποίαν τόσον ἰσχυρὰ πληρόνομεν ἐπὶ τόσους τώρα αἰῶνας ἡμεῖς αἱ ἀπόγονοι τῆς Εὔας.

Ἦδη εἰς τὸν κήπον τῆς Ἐδέμ τὸ θεῖον φῶς ἤρχιζε νὰ κτινοβολῆ ἐπάνω εἰς τὰ δροσόλουτρα ἄνθη καὶ τὰ ἔκαμνε νὰ σκορπίζουσαν τὰ πρωινὰ ἀρώματά των. Τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν πᾶν ὅ,τι ἀναπνέει ἐπὶ τοῦ μεγάλου βωμοῦ τῆς γῆς ὑψοῖ τὸν σιωπηλὸν ὕμνον του πρὸς τὸν Πλάστην, τὸ ἀνθρώπινον ζεῦγος ἐξῆλθε τῆς κοίτης του καὶ ἤνωσε τὴν εὐγλωττον λατρείαν του εἰς τὸν χορὸν τῶν ἀφώνων πλασμαμάτων. Ἀφοῦ ἔκαμαν τὴν προσευχὴν των, ἀπελάμβαναν τὴν μαγείαν τῆς ὥρας ταύτης, καθ' ἣν πνέουσαν παντοῦ αἰ γλυκεῖαι αὔραι καὶ τὰ μεθυστικὰ ἀρώματα. Ἐπειτα ἐκέπτοντο πῶς νὰ χρησιμοποιήσουν τὴν ἡμέραν των εἰς τὴν ὀλονέν αὐξάνουσαν ἐργασίαν των. Διότι ἡ ἐργασία ἐπὶ τόσον ἀπεράντου ἐδάφους ὑπερέβαινε πολὺ τὴν δι' αὐτὴν δυνατὴν ἐπάρκειαν τῶν δύο τούτων καὶ μοναδικῶν ἐπὶ τῆς γῆς ἀνθρώπων. Ἡ Εὔα ὠμίλησεν οὕτω πρὸς τὸν ἄνδρα της :

— Ἀδάμ, ἡμποροῦμεν νὰ ἐξακολουθήσωμεν στολιζόντες τὸν κήπον τοῦτον, νὰ καλλιεργῶμεν τὴν εἴξιν, τὴν χλόην καὶ τὸ ἄνθος, ἀσχολίαν τερπνὴν, ἣν μᾶς ἐπέβαλαν Ἄνωθεν. Ἐν τούτοις μέχρις οὗ ἄλλαι χεῖρες προσέλωσαν εἰς βοήθειάν μας, ἡ ἐργασία ὑπὸ τὴν καλλιέργειάν μας αὐτὴν αὐξάνει. Πᾶν ὅ,τι κκτὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἡμέρας ὑποτάξωμεν, περιορίσωμεν ἢ ἀφαιρέσωμεν ὡς περιττὸν εἰς μίαν ἢ δύο νύκτας μετρελλὴν βλάστησιν, ὡς ἐμπαίζον τοὺς κόπους μας τείνει νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν ἀγρίαν φύσιν του. Εἰπέ μου τὴν γνώμην σου ἢ δεξοῦ τὴν ἰδικὴν μου, ὡς ἔρχεται τὴν τυχαιῶς, εἰς τὸν νοῦν μου. Ἄς μοιράσωμεν τὴν ἐργασίαν μας. Πήγαίνε, ἔκλεξε τὸ μέρος, τὸ ὁποῖον σοῦ ἀρέσει καλλίτερον ἢ τὸ ὁποῖον ἀπαιτεῖ περισσότερας φροντίδας· πήγαίνε νὰ περιπλέξῃς τὸ αἰγόκλημα γύρω εἰς τὴν σκιάδα ταύτην, ἢ νὰ ἐξαπλώσῃς τοὺς κλώνους τοῦ κισσοῦ εἰς τοὺς κλάδους, τοὺς ὁποίους θέλει νὰ περιβάλλῃ. Ἐγὼ πάλιν ἐκεῖ κάτω ἀνάμεσα εἰς τὰ ῥόδα καὶ τὰ μύρτα θὰ ἀνεγείρω μέχρι μεσημβρίας πεποιημένους κλώνους. Ὅταν καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν ἐργαζώμεθα, χωρὶς νὰ χωρισθῶμεν, εἰς τὴν αὐτὴν ἐργασίαν, ὁ εἰς παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ ἄλλου, διακοττόμενοι ἀπὸ μειδιάματα καὶ γλυκὰ βλέμματα καὶ γλυκύτερας ομιλίας, ἡ ἐργασία μας φυικτὰ χαλαροῦται καὶ ἂν καὶ ἀρχίζῃ ἀπὸ τὸ πρῶν μὲν πολὺ ὀπίσω. Φθάνει τότε ἡ ὥρα τοῦ φαγητοῦ, τὸ ὁποῖον δὲν ἔχομεν κερδίσει.

Ὁ Ἀδάμ τῆς ἀπήντησε μετ' ὑπεράτης γλυκύτητος : — Λατρευτῆ μου Εὔα, μοναδικῆ μου σύντροφος, ὦ σύ, ἦτις μοῦ εἶσαι πλέον ἀγαπητῆ ἀπὸ πᾶν ὅ,τι ἀναπνέει, εἶναι ὀρθὴ καὶ λογικὴ ἡ σκέψις σου διὰ τὸ ἔργον, τὸ ὁποῖον μᾶς ἐπεβλήθη Ἄνωθεν. Δὲν ἡμπορῶ παρὰ νὰ ἐπαινέσω τὴν πρακτικὴν σου καύτην, ἀφοῦ οὐδὲν στολίζει περισσότερο μίαν γυναῖκα, ὅσον νὰ μελετᾷ τὰ εὐχάριστα καθήκοντα τῆς οἰκογε-

ναίας καὶ νὰ παρορμᾷ τὸν σύζυγον εἰς ὠφέλιμον ἐργασίαν Ἄλλ' ὁ Θεὸς δὲν μᾶς ἐπέβαλε τόσον αὐστηρῶς τὸν νόμον τῆς ἐργασίας, ὥστε νὰ ἀπαγορεύῃ εἰς τὰς αἰσθήσεις μας τὴν ἀνγκαιὴν ἀνάγκυσιν, εἴτε διὰ τὴν τροφὴν τοῦ σώματος, εἴτε διὰ τὴν συνομιλίαν, τὴν γλυκεῖαν τροφὴν τῆς ψυχῆς, εἴτε διὰ τὴν γλυκύτητα τῶν βλεμμάτων καὶ τῶν μειδιαιμάτων· διότι τὸ μειδίαμα τοῦ ὁποίου στεροῦνται τὰ ζῶα εἶναι ἡ ἐκδήλωσις τοῦ λόγου, ἡ τροφὴ τοῦ ἔρωτος· καὶ ὁ ἔρως δὲν εἶναι ὁ σκοπὸς ὁ ὀλιγώτερον εὐγενῆς τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς. Ὁ Θεὸς δὲν μᾶς προώρισε διὰ τὴν ἐπίπνον ἐργασίαν, ἀλλὰ διὰ τὴν ἡδονὴν, τὴν διαρκῶς συνδεδεμένην μετ' αὐτὴν λογικὴν. Μὴ ἀμφισβόλλῃς ὅτι αἱ χεῖρές μας ἠνωμέναι θὰ προσηλασίσουν ἀρκετὰ κατὰ τῆς βλαστησεως τῆς ἐρήμου τοὺς δρόμους μας καὶ τὰς σκιάδας μας καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν, ἣν διατρέχομεν εἰς τοὺς περιπάτους μας, μέχρι τῆς πλησιαζούσης ἡμέρας, καθ' ἣν νεώτεροι χεῖρες θὰ ἔλθουν νὰ ξεκουράσουν τὰς ἰδικὰς μας. Ἐν ὅμως ἐκείσῃ ἀπὸ τὰς μικρὰς συνομιλίας μας, συναιῶ εἰς βραχεῖαν ἀπομάκρυνσιν. Ἐνίοτε ἡ μόνωσις εἶναι ὁ κκλιτερος σύντροφος· μικρὸς χωρισμὸς κεντρίζει τὴν εὐχαρίστησιν τῆς ἐπιστροφῆς. Ἀλλὰ μίαν ἀνησυχίαν μετ' ἀποχολεῖ. Φυβοῦμαι ὅτι μικρὸν ἐμοῦ θὰ διατρέχῃς κίνδυνον. Ἐνθυμῆσαι ὅτι ὁ Θεὸς μᾶς εἰδοποίησεν, ὅτι ὑπάρχει ἐχθρὸς πκνοῦργος, φθονῶν τὴν εὐτυχιάν μας, καὶ μὴ ἐλπίζων τοικυτήν, ὅστις θέλει νὰ μᾶς καταστρέψῃ.

Θέλει τὸ αἶσχος καὶ τὴν ἀπώλειάν μας καὶ θὰ εἶναι ἀναμφισβότως κριμμένος· ἐδῶ πλησίον, καιροφυλακτῶν νὰ ὠφεληθῇ ἀπὸ τὴν κατάλληλον εὐκαιρίαν καὶ θὰ εὕρῃ ἕως τοικυτήν, ἔαν χωρισθῶμεν. Ἡνωμένους δὲν θὰ τοιμήτῃ νὰ μᾶς προσβῆλῃ, διότι θὰ βοηθήσωμεν ὁ εἰς τὸν ἄλλον, εἴτε ἐὰν θελήσῃ νὰ ἐξασθενήσῃ τὴν πρὸς τὸν Θεὸν πίστιν μας, εἴτε νὰ ταραξῇ τὸν ἄνδρα ἔρωτά μας. Ἀπὸ ὅλων μας τὰς εὐτυχίας τὴν ἀγνήν αὐτὴν ἡδονὴν μας θὰ ζηλεύῃ περισσότερο. Ἄν τοικυτὰ ἢ ὄχι τρέφει σχέδια, Εὔα, μὴ ἀπομακρυνθῆς ἀπὸ τὸ πλευρὸν μου εἰς τὸ ὁποῖον ὀρεῖσαι τὴν ζωὴν καὶ τὸ ὁποῖον σέ σκέπει καὶ σέ προστατεύει. Ἡ γυνὴ, ἡ ἀκλόουθημένη ἀπὸ τὸν κίνδυνον, ἡ ἢ φοβουμένη προσβολὴν τινα, εὐρίσκει ἀφάλειαν καὶ ἀληθῆ δόξαν πλησίον τοῦ συζύγου, τοῦ προθύμου πάντοτε νὰ τὴν προστατεύσῃ ἢ νὰ συμμερίζεται τοὺς πόνους της.

(Milton : Ὁ ἀπολεσθεὶς Παράδεισος).

Εἰς τὰς Ἀλπίεις

ΕΠΙΣΤΟΛΗ Η'

Kohlgrub, 15 Αὐγ.

Τῆς Παναγίας σήμερα' χαρὰ καὶ ἡσυχία, Γιορτὴ μεγάλη σὲν χωρὶ, σημαῖν' ἡ ἐκκλήσια. Κι' ὁ οὐρανὸς χαμογεῖ, μοσχοβολᾷ ἡ φύσις Γὰ τῆς Παρθένου τῆ γιορτῆ' στολλοσθηε ἡ κτίσις. Πρῶν πρῶν ἀφῆσαμε τὸ μαλακὸν κρεβάτι, Τῆς ἐκκλήσιας ἐπήραμε τ' ὄρατο μονοπάτι. Μοσχοβολοῦσαν γύρω μας τριαντάφυλλα καὶ κρίνα Καὶ τὰ πουλάκια χαρωπὰ γιορτάζανε κι' ἐκείνα. Κι' ἀκούσαμε τῆ λειτουργίᾳ. Παιδιάκια στολισμένα, Ἐγέμισαν τὴν ἐκκλήσιάν σου φορτωμένα. Πολλάκις ἡμέραις ἀπὸ πρὶν χαρῶμενα γυροῦσαν Τοὺς ὁμορφότερους ἀνθρώπους γὰ σήμερα ζητοῦσαν.

Ἐκεῖ ποῦ ἐπιστρέψαμε ἀπ' τοῦ χωροῦ τὸ δρόμο Σὰν ἕνα κτύπημα' ἀπαλὸ αἰσθάνομαι σὲν ὄμο. Ἀγάλια μ' ἐπλησίασεν ἡ φίλη μου Γερτρούδη Κι' ἕνα μικρὸ μὲν πρόσφερε τῶν Ἄλλων λουλοῦδι. «Σὲ δίδω γὰ ἐκθύμησιν τῆς σήμερον ἡμέρας» Κι' ἐν δάκρυ, κι' ἐν χαμόγελο ἐφάνη εἰς ἀμφοτέρας. «Τοῦτο τὸν ὁμορφὸ καιρὸ νὰ μὴ τὸν λησμονήσῃς Σὰν δειρο στὰ σπλάγγνα σου γὰ πάντα νὰ τὸν κλείσῃς» Κι' ἐπεπατοῦσαμε σιγὰ μετ' αἰσπηρῶν αἱ δύο Μὰ λέξιν μᾶς συντρέφετε τὸ λυπηρὸν ἀδιδιο. Ἄχ αἶριο πρῶν πρῶν, θ' ἀποχαιρετηθοῦμε Καὶ ποῖος γνωρίζει ἂν ποτὲ θὰ ξαναἰδοθῶμε. Μελαγχολία μέσα μου γλυκερὰ μετ' αἰσπηρῶν, Κι' ὁ ἀδελφός μου ἔφυγε καὶ τώρα ταξιδεύει. Μὰ γλήγορα θὰ τὸν ἰδῶ στὴν ὁμορφὴ Ἀθήνα Καὶ θὰ περάσωμε μαζὶ ἕνα ὄρατο μῆνα. Σ' ἀφίω πᾶν γὰ σήμερα, ἡ διάθεσις μὲν λείπει Ὅσα μὲν σκόρπιζαν χαρὰ τώρα μὲν φέρουν λύπη. Κτυτάζω γύρω τὰ βουνά, θαρρῶ πῶς μετ' ἀπλάκωνται Κι' ἀπὸ μακρὰν τὰ χιόνια τοὺς τομίζω μετ' ἀγώνων. Ὁ ἥλιος ποῦ τὸν λαχταρῶ τομίζω πῶς μετ' αἰεὶ Τὸ ποταμάκι ποῦ κυλᾷ μὲν φαίνεται πῶς κλαίει. Τῆς ἐξοχῆς δὲν βρίσκω πᾶν τὰ μυρωμένα κάλλη, Νομίζω μελαγχολικὰ πῶς τὸ πουλάκι ψάλλει Καὶ πῶς τονίζει χωρισμὸν ὄρατα τραγοῦδάκια, Σὰν μαραμμένα γέροντες θαρρῶ τὰ λουλουδάκια. Μὰ σῶπασε φτωχὴ, καρδιά, γατὶ ὅ,τι κι' ἂν μελήσῃς Τὸ «Πρέπειν δι' ἀπάντησιν τὸ κρῖνον θ' ἀποκτήσῃς. Καλὸ Kohlgrub ἔγλιαινε σᾶς χαρετοῦμε δάση Ποτὲ κανεὶς ἀπὸ ἡμᾶς δὲν θέλει σᾶς ξεχάσει. Τὸ γράμμα σου, Μαρία μου, στὸ Μόναχον νὰ στείλῃς Καὶ τώρα δέξου ἀσπασμὸν τῆς παλαιᾶς σου φίλης Φλωρεντίας.

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΜΙΚΡΑΣΙΑΤΩΝ Η «ΑΝΑΤΟΛΗ»

Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ὁ Σύλλογος τῶν Μικρασιατῶν ἢ Ἀνατολῆς ἐτέλεσε τὴν ἐπέτειον τῆς συστάσεως αὐτοῦ,

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

Ο ΜΕΛΑΣ ΙΠΠΕΥΣ

Ὁ μέλας ἵππος διήλθεν ὡς ἀστραπὴ, φέρων τὸν ἀπίσιον ἀναβάτην του. Ὑπὸ τὰ βήματά του τὰ ἄνθη μακραινόνται καὶ φυλλορροοῦσι· κατὰ τὴν διάβασίν του τὰ δένδρα κλίνουσι τοὺς κλώνους των· τὰ πτηνὰ καταπαύουσι τὰ φαιδρὰ τερετίσματά των, καὶ ἀποσύρονται πτήσσοντα εἰς τὰ βῆθη τῶν φυλλωμάτων· οἱ ῥύακες ἀνακόπτουσι τὸν ἀρμονικὸν ῥοῦν των ὡς ἀποκρυσταλλωθέντες. Καὶ ὁ μέλας ἵππος ἐξακολουθεῖ τὴν ἰλιγγιώδη πορείαν του, φέρων τὸν ἀπίσιον ἀναβάτην του Δὲν φέρεται ὄρατα οὐδὲ δόρυ ὁ σιωπηλὸς ἵππεύς. Παιμμέλας μανδύας τὸν περικαλύπτει ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν, καὶ ὑπὸ διάδημα φλόγινον ἢ κατάμαυρος κόμη του κυμαίνεται λειυμένη, πλαισιοῦσα μετ' ἀγρίας χάριτος τὸ ὄμορφο πρόσωπόν του. Οἱ ὀφθαλμοὶ μέλανες ὡς ὁ Ἄδης ἐκτοξεύουσι βλέμμα πύρινον καὶ ἐξακοντίζουσι ἀστράπας καὶ ἐπὶ τῶν αἰμοβαρῶν χειλέων του τρυφερὸν πλανᾶται μειδίαμα. Κάλλος φοβερὸν, ἀλλόκοτον καὶ ἀκαταμάχητον ἐγκλείων γοητεῖαν, κοσμεῖ τὸν μαῦρον καὶ σιωπηλὸν ἵππεα. Καὶ ὁ μέλας ἵππος μετὰ τοῦ μέλανος ἀναβάτου, φοικωδὲς ἀποτελοῦντες σύμπλεγμα, ἐξακολουθεῖ τὴν ἰλιγγιώδη πορείαν του, διασχίζων χωρὶα καὶ πόλεις, κοιλάδας καὶ δάση, πεδιάδας καὶ ὄρη. Τὸ

καθ' ἣν ἀπηγγέθη ἐνώπιον ἐκλεκτοῦ ἀροκκτηρίου λόγος Παναγιωτικὸς ὑπὸ τοῦ προέδρου τοῦ Συλλόγου κ. Μαργαρίτου Εὐαγγελίδου, ἐψῆλησαν δὲ ἄτηματα ἐκ τῆς Ἀντιγόνης τοῦ Σοφοκλέους παρὰ τοῦ μουσικοῦ χοροῦ τοῦ κ. Σκελλεαρίδου. Μετὰ ταῦτα ἀνεγνώσθη ὑπὸ τοῦ Γεν. Γραμματέως τοῦ Συλλόγου κ. Γ. Κούζου ἡ λογοδοσία τοῦ λήξαντος ἔτους, ἀπηγγέθη ποίημα ὑπὸ τοῦ κ. Ι. Πολέμη, ὡς καὶ ἕτερον ποίημα τῆς κ. Σοφίας Κω σταντάρα

ΣΥΝΤΑΓΑΙ

Ποτὸν Bischof. Εἰς 300 δρ. οἰνόπνευμα βάζετε τὸ ἐξωτερικὸν φλοῦδι δύο λεμονίων, 15 δρ. κανέλας, ὀλίγον κοριάνδρον καὶ μοσχοκάρυδο καὶ τὰ ἀφίετε 24 ὥρας. Μετὰ ταῦτα τὰ περναῖτε ἀπὸ ψιλὸν πανί καὶ προσθέτετε 3 δκ. καλὸ ἄσπρο κρασί ἀρεσίνωτο 1 1/2 δκ. σιρόπι δεμένο σχεδὸν καὶ τὸν χυμὸν 10 πορτοκαλίων καὶ 2 λεμονίων.

Μακαρόνια σαρκωτικῆς. Κόμνετε μίαν σάλτσαν ἀπὸ κρεμμύδιον βρασμένον μετ' ἰσὺν καὶ μετ' ὕδωρ, 3 κροῖστα, ἕνα δευμάτι μαϊντανό, 1 σκελίδα σκόρδο καὶ ὀλίγ. σέλινο. Ὅταν βράσουν καλὰ τὰ περναῖτε ὅλα ἀπὸ τὸ τρυπητὸν, προσθέτετε ντουλάτα καὶ 3—4 σαρδέλες καθαρισμένες καὶ λυωμένες καὶ ἀφίετε νὰ βράσουν ἕως ὅτου πήξῃ ἡ σάλτσα. Βράζετε τὰ μακαρόνια μετ' ὕδωρ, τὰ σερβίρετε καὶ τὰ περιχύνετε μετ' ἡν σάλτσα σας.

Η ΚΛΗΡΩΣΙΣ

ΤΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ ΤΗΣ ΕΦΗΜ. ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ,

Τὴν ἐσπέραν τῆς παρελθούσης Δευτέρας ἐγένετο εἰς τὰ γραφεῖά μας ἡ κλήρωσις τοῦ λαχείου τοῦ Ἡμερολογίου τῆς «Ἐφημ. τῶν Κυριῶν» ἐνώπιον ἐπιτροπῆς ἐκλεχθεῖσης παρὰ τῶν παρευρεθέντων καὶ ἀποτελουμένης παρὰ τῶν κ.κ. Ἀδελφίδου Στεφάνου, Μαρίας Πικραμῆ καὶ Ἐλένης· Πολιτικῆ καὶ τῶν κ.κ. Κωστή Πικραμῆ, Ἀνδρέου Καρκαβίτσα, Γρ. Ξενοπούλου καὶ Ν. Ἐπισκοπούλου. Ὁ ἀριθμὸς τῶν κληρῶν ἀνήρχετο εἰς 3500.

Ἀ. κληρωθεὶς ἀριθμὸς εἶναι ὁ 133, ὁ ὁποῖος κερδίζει ἐν φόρμα χροῦ μεταξωτὸν. Β' ὁ 510, ὁ ὁποῖος κερδίζει ἐν φόρμα κρινόν. Γ' ὁ 1938, ὁ ὁποῖος κερδίζει ἐξ κωνδυλάκια

δέος καὶ ἡ ἐρήμωσις καὶ ἡ φρίκη ἀκολουθοῦν τὰ περσέοντα βήματά του.

Ἐπὶ τῆ θῆα των τὰ ζῶα ἀποσύρονται περίτρομα, τὰ θηρία κρύπτονται εἰς τὰ ἄντρα των, φοβερὰς ἐκβάλλοντα ὠρυγὰς, οἱ ἀνθρωποὶ κάτωχοι ἐκ φρίκης τρέπονται εἰς φυγὴν.

Ἀλλὰ πέραν, μακρὰ εἰκὼν ἀπαρμιλλοῦ γραφικότητος ἐκτυλίσσει περὶ τὴν κοιμημένην λίμνην! Ὡ! πόσον εἶνε περικαλλῆς μετ' αἰσθητικῆς ὡς κρυστάλλου, μετ' αἰσθητικῆς ὡς σάφειρος ἀναλελυμένα νερά της... Αἱ ὄχθαι τῆς γραφικώταται ὑπὸ τὴν δροσλοῦστον θαλερότητα τῶν καλαμώνων καὶ τῶν νυμφαίων τὴν πλαισιοῦσι χαρμωδῶς, καὶ ὀλίγον ἀπωτέρω τὸ δάσος πλούσιον εἰς ἐξαίσια κάλλη τὴν περιβάλλει.

Ἐκεῖ εἰς μυρίας ἀψίδας ἐπιδίδονται παιδιὰς πολυάριθμοι νεάνιδες ἀβρότεροι τῶν ἰσμων, ἐλαφρότεροι τῆς αὔρας, ὡραιότεροι τοῦ ἀστέρου τῆς αὐγῆς, ἐν παλλεῦκφ περιβολῇ, καὶ μετ' αἰσθητικῆς τὴν πλουσίαν καὶ κυματέσαν κόμην.

Ὁ ἥλιος εἰς ῥύακας ὀλοχρούσους καταρρέων ἀπὸ τοῦ βαθυγαύκου θόλου τοῦ οὐρανοῦ τὰς περιτύσσεται διὰ τοῦ ζωογόνου θάλλου του, ὁ ζέφυρος θωπεύει τοὺς μεταξίνους βοστρυχοὺς τῆς θαυμασίας κόμης των, αἱ ἀηδόνες τονίζουν τὰ μαγνητικὰ ἄσματά των εἰς τιμὴν τοῦ κάλλους καὶ τῆς ἀθωότητός των.

Ἀφῆνης ἵππου βηματισμοὶ πλήττουσι τὴν ἀκοήν των ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἄσματων καὶ τῆς εὐθυμίας των. Εἶνε ὁ μέλας ἵππεύς, ὅστις πλησιάζει.

Καὶ ἐφ' ὅσον ὁ καλασμός τοῦ ἵππου καθίσταται εὐκρινέστερος, ἡ αἴγλη τοῦ ἡλίου ὠχρῆ, τὰ σαπφείρινα τῆς λίμνης ὕδατα ἀμαυροῦν-

μεταξωτά. Δ' ό 269, ό όποιος κερδίζει έν καλλιτεχνικών άντικείμενον. Ε' ό 983, ό όποιος κερδίζει έν λείκωμα. Από του ΣΤ' μέχρι του ΙΕ' έξήλθον κατά σειράν οι αριθμοί 1887, 466, 2023, 60, 1529, 80, 3070, 1600, 349 και 212, τών όποιων έκαστος κερδίζει άνά μίαν έτησίαν συνδρομήν εις την «Έφημ. τών Κυριών». Από του ΙΣΤ' πάλιν μέχρι του ΚΕ' έξήλθον κατά σειράν οι αριθμοί: 3268, 1618, 2593, 1423, 1863, 2958, 3140, 332, 2903, 1262, οι όποιοι έκέρδισαν άνά ένα τόμον, τής «Ζωής ένός Έτους» πεντακοσιασελίδου συγγράμματος τής κ. Κ Παρρέν.

Παρακαλούνται οι κάτοχοι τών κληρωθέντων αριθμών να παρευθιάζουσι εις τό γραφείον μας τό έξώφυλλον του ήμερολογίου των, ίνα παραλάβουσι τό κερδισθέν άντικείμενον. Γίνεται γνωστόν ότι εις ούδένα αποστέλλεται παρ' ήμωv, εΐτε ένταύθα εΐτε έν τῷ έξωτερικῷ και ταΐς έπαρχίαις.

Η παράδοσις όριστικῶς και άμετακλήτως γίνεται μόνον εις τό γραφείον μας.

ΠΡΟΣ ΤΑΣ Κ. Κ. ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΡΙΑΣ ΜΑΣ

Υπενθυμίζομεν εις κ. κ. συνδρομητριάς μας, ότι όσαι καταβάλλουσι μέχρι τέλους Μαρτίου την συνδρομήν των του 1899 θά λάβουσι, δύναμι του αριθμού τής αποδείξεώς των, μέρος εις λαχέον, του όποιου κερδίζουν 100 αριθμοί τά άκόλουθα είδη. Και όλοι αι νέαι συνδρομητριά και αι έγγραφησόμεναι μέχρι τής ήμερομηνίας ταύτης θά μετάσχουσι του λαχείου μας.

Ο α' αριθμός ό εξαχθητόμενος έκ τής κληρωτίδος θά κερδίξη έν φόρεμα μεταξωτόν χοροῦ. Οι δύο έπόμενοι άνά έν ύποκαμισάκι μεταξωτόν. Ο 3ος δύο ζεύγη γάντια πέτσινα. Οι 10 έπόμενοι άνά έν ζεύγος γάντια πέτσινα. Οι άλλοι 10 άνά μίαν καλλιτεχνικήν εικόνα τοίχου. Οι 10 έπόμενοι άνά έν μικράν δέσμην τεχνιτών άνθέων δια γυναικείους πέλους. Οι άλλοι 10 άνά μίαν έτησίαν συνδρομήν δωρεάν εις την «Έφημερίδα τών Κυριών». Οι άλλοι 10 άνά 1 πρώτον τόμον τής «Ίστορίας τών συγχρόνων Έλληνίδων». Οι άλλοι 20 ε' καστος τήν «Ζωήν ένός έτους» πεντακοσιασελίδου σύγγραμματος

και τά ήματα τών άηδόνων καταπαύουσι. Άλλ' ίδου τό μέλαν σύμπλεγμα έμφανίζεται εις τό βάθος του δάσους. Τότε ό ήλιος άφανίζεται καθ' όλοκληρίαν, ή λίμνη έντελώς ζοφοῦται, οι καλαμώνες συρρίζουσι πενήθιμως, και αι νυμφαΐαι κλίνουσι τήν κεφαλήν ώσει θρηνοῦσαι.

Αι παρθένοι κατάπληκτοι διακόπτουσι τάς παιδιάς των και επί τῇ θέα του μέλανος ίππέως ρηγνύουσι όζειας κραυγὰς φρίκης και διασκορπίζονται κατά διαφόρους διευθύνσεις ώσανεί Έρινύες τάς κατεδίκων.

Μία μόνη ή νεωτέρα πασῶν, παιδίον σχεδόν, δέν ακολουθεΐ τάς συντρόφους τής, άλλ' ίσταται άκίνητος εις τό μέσον τής όδου, άτενίζουσα άνευ δέους τόν προσεγγίζοντα ίππέα. Εΐνε τόσον άβρά, τόσον λεπτή, τόσον αίθερία υπό τήν χιονώδη άραχνούφη έσθητά τής, ώστε νομίζει τις ότι μέλλει να εξατμισθῇ ως νεφέλη. Η χρυσή και λεπτόθριξ κόμη τής όμοία προς άέρινον άκτινωτόν περιβάλλει χαριέντως τό έξ έλεφαντοστοῦ κατάλευκον πρόσωπόν τής' αι παρειαί τής εΐνε ρόδα ώχρου ροδίνου χρώματος, τά χείλη τής έρυθρόν κοράλλιον, οι όφθαλμοί τής κυαναΐ μουσσοτίδες έν μέσῳ χιόνος.

Άλλά παρὰ τήν όρροσεράν άνθηρότητα τής εξαίσιας μορφῆς τής σκια μελαγχολία επικαλύπτει τους άβρούς χαρακτήρας τής, και οι άγνοϊ σαπφείρινοι όφθαλμοί τής έχουσι τό βλέμμα πάντοτε άπλανές, προσηλωμένον εις τό κενόν, ώσανεί άτενίζουσι άντικείμενα μόνον εις αύτήν όρατά. Οι όφθαλμοί τής, όνειροπολοῦντες, φαίνονται πάντοτε επιζητοῦντες, τί, όπερ δέν εύρίσκουσι, δι' ό ούδαμου προσηλοῦνται σταθερῶς.

Και ίδου, αύτή, άκίνητος, με μειδιώντα τά χείλη, μετ' ήθους

τῆς κ. Κ. Παρρέν. Οι άλλοι 20 άνά ένα παιδιόν τόμου τῇ Έφημερίδος τών Κυριών.

Όσαι δε έκ τών συνδρομητριών μας έγγράφουσι από τουδε 5 νέας συνδρομητριάς εις τήν «Έφημερίδα τών Κυριών» θά λάβουσι μετά τήν αποστολήν τών όνομάτων και του άντιτίμου τών νέων συνδρομῶν, ένα κλήρον ήριθμημένον, ό όποιος θά δίδη δικαίωμα και εις άλλο λαχέον, του όποιου θά κερδίζουν όλοι οι αριθμοί. Ο μεγαλύτερος τών αριθμῶν τούτων θά κερδίξη άντικείμενον αξίας 50 δραχμῶν, ό δε τελευταίος άντικείμενον αξίας 5 δρ.

ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ

ΠΑΛΛΗ ΚΑΙ ΚΟΤΖΙΑ — ΑΘΗΝΑΙ

Ίδρυθέν τῷ 1870

Μεγάλαι άποθηκαι χαρτου παντός είδους και είδῶν γραφικῆς ύλης. — Πώλησις λιανικῶς και χονδρικῶς. — Χαράσσεται επί μετάλλων. — Χαράσσονται σφραγίδες επί μετάλλου. — Κατασκευάζονται σφραγίδες έξ έλαστικού. — Επιγραφαι θυρῶν επί πορσελάνης.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ δια μικράς έπιμεμημένας εργασίας, δι' έπικεφαλίδας έπιστολῶν, φακέλλων, λ)σμούς, διευθύνσεις κλπ. 6 μηχανικά πιεστήρια εργάζονται καθημερινῶς.

ΑΤΜΟΚΙΝΗΤΟΝ εργοστάσιον φακέλλων, έμπορικῶν βιβλίων, τετραδίων μαθητῶν κλπ. και φωτογραφικῶν καρτωνίων.

Οι μόνου κάτοχοι τῶν φωτογραφικῶν πλακῶν Lumiere.

Χάρτης φωτογραφικῆς Albuminé και Celuloidine.

Η μαζα κ. Ταμπακοπούλου, τελειόφοιτος του μαϋευτηρίου Αθηνῶν και συνιτωμένη παρὰ τῶν γνωστοτέρων γυναικολόγων ιατρῶν προσφέρει τάς ύπηρεσίας τής εις πάσαν κυρίαν, δυναμένην να λάβη ανάγκην αύτης. Μεταχειρίζεται τήν άντισηπτικήν μέθοδον.

Περισσότεραι πληροφορίες εις τό γραφείον μας.

επί τής μορφῆς πόθου ίκανοποιηθέντος, άτενίζει τώρα σταθερῶς τόν προσεγγίζοντα ίππέα, ψιθυρίζουσα μετ' έκστάσεως: πόσον εΐνε ώραΐος... πόσον εΐνε ώραΐος... Ουτος άκτινοβολεί έκ χαρῆς καταχθονίου προσβλέπων τήν ξανθήν παιδίσκην' άκατανίκητον γοητείαν αποπνέει ή άπαισίως περικαλλῆς μορφή του, και οι όφθαλμοί του εξακοντίζουν φλογεράς λάμψεις έκθαμβωτικῆς, υπό τό πανίσχυρον μηχανητικόν ρεύμα τῶν όποιων ή κόρη ταράσσεται, και εις εΐξιν ύπέκρουσα άκαταμάχητον, με προτεταμένας τάς χείρας ώσει ύπνωτισθεΐσα, βαινει μεθοδικῶς, πλησιάζουσα προς τόν μέλανα ίππέα, ένῳ τά χείλη τής ψιθυρίζουσι άκαταπύστως: πόσον εΐνε ώραΐος... πόσον εΐνε ώραΐος...

Και καθ' όσον πλησιάζει, τά άνθη δι' ὧν κοσμεΐται ή χρυσῆ αερίνη κόμη τής καταπίπτουσι μαραμμένα, τά ρόδα τῶν παρειῶν και τῶν χειλέων τής ώχρωῶσιν, οι ούράνιοι όφθαλμοί τής απολλῦσι τήν λάμψιν και τήν διαύγειάν των' και όμως εξακολουθεΐ να μειδιά εύφροσύνας.

Και τέλος φθάνει προς τόν μέλανα ίππον' ό αναβάτης κύπτεϊ όλίγον και περιχαρῆς τήν ανεγείρει ως πτερόν επί του έφιππίου του, άλλ' ότε ήθέλησε να τήν θλίψη επί τής καρδιάς του, ή νεανίς ήτο... νεκρά' ό ίππος εφφύαξεν άγρίως και έπέταξεν ως άστραπή, φέρων τό διπλοῦν φορτίον του.

— Έντός μικροῦ ό μέλας ίππος έξηφανίσθη όπισθεν τῶν όρίων του όρίζοντος, έν τῷ μέσῳ πυκνῆς άχλῦος.